

U

ELI MARIA LUNDGAARD

A HOME FOR OCCUPANTS

Juni – august 2020

UNGE YOUNG
KUNSTNERES ARTISTS'
SAMFUND SOCIETY

St. Olavs Gate 3, 0165 Oslo

Ut fra biologiske og økologiske motiver som invaderende arter og barbarer, animisme og amøber har den norske, Malmø-baserte kunstneren Eli Maria Lundgaard (f. 1989, Trondheim) de siste årene utviklet et forunderlig filmatisk språk. Hun bruker tilsynelatende simple, fargesterke nærbilder av norsk og skandinavisk natur i kombinasjon med hender som beveger seg, og en oppstykket, myk fortellerstemme.

Til sin soloutstilling på UKS gjør Lundgaard om institusjonens store butikkvinduer til en blank speilfasade med små kikkehull. Dermed inviteres både sollys og forbipasserendes blikk til å trenge gjennom den refleksive fasaden og titte inn i utstillingen. I mer metaforiske termer inviterer Lundgaard de som står utenfor inn – hun inviterer dem til å slutte å speile seg i vindusflatene (hvis tittel er «I»s), og heller tre inn og okkupere innsiden av det rare, ukjente landskapet. Hvis uttrykket «seeing is believing» stemmer, så stiller Lundgaard spørsmål ved hva du faktisk ser, og hvilke begrensninger og konstruksjoner som ligger i dette. Fra innsiden av utstillingen kan du enkelt se ut. Den blanke fasaden er nemlig spionspeil som lar besøkende (inntrengende og barbariske fremmede som har valgt å komme inn) observere utsiden og gaten uten problemer, mens forbipasserende kun kan titte inn gjennom hullene.

Her finner vi kjernen i det som står på spill: Alle Lundgaards overflater er gjennomtrengelige og foranderlige. En beholder av noe – enten det er kroppens overflate eller institusjonens overflate – er ikke nødvendigvis en hard enhet, som den ved første øyekast kan se ut som. Nei, alle organismer og overflater er skiftende, foranderlige, uforutsigbare.

Koret av stemmer i Lundgaards nye videoverk på UKS sier det godt: «Det handler like mye om å bli noe annet som om det å allerede være noe».

Lundgaard fyller UKS med om lag 1000 små keramikkobjekter som kryper rundt i de mørke gallerirommene. Leirklumpene – noen er glaserte og noen sorte og matte – har en hjemmelaget estetikk. De er formet av avtrykk av kunstnerens egne fingre, som om de konstruerer et eget, merkelig alfabet, et tegnspråk av berøringer, eller et system av kroppslige koder. Som en fysiologisk bokstavlek – som går ut på å gripe leiren med hendene på så mange forskjellige måter som mulig – ligger objektene i klynger på gulvet og bærer tittelen *Pssst*. I likhet med svermer av amøber former de flere større skulpturelle kropp. De er ubestemmelige i formen – hvor begynner og ender de? – og synes å stille spørsmålet; er vi én eller er vi mange? Skaper de små objektene en større enhet – slik bokstaver kan skape et alfabet eller setninger – eller utgjør hver enkelt en egen kropp eller selvstendig skulptur? I sin tenkning ser den amerikanske forskeren og feministen Karen Barad på sosiale amøber, og peker på hvordan bittesmå amøber alltid også er en del av en større helhet. De utgjør en større kropp, samtidig som de er singulære, og rører slik ved, med Barads ord, «the nature of identity, calling into question the individual/group binary». Det er nettopp dette Lundgaard adresserer – at verken skulpturen eller menneskekroppen, ikke engang en bokstav i alfabetet, noensinne er alene. De opptrer både i entall og flertall, de lekker og er gjennomtrengelige, alltid koblet til omgivelsene. Slik et annet utsagn fra Lundgaards video lyder: «Det lekker stadig noe ut av kroppen». I Lundgaards verden finnes ikke grenser. Alt lekker.

Klyngene av leirklumper omringer det nye videoverket av Lundgaard, hvis tittel har gitt navn til utstillingen: *A Home for Occupants*. Lydsporet på verket, som går i loop, består av et kor av stemmer som funderer på kroppen og dens iboende tilstand av forandring og forfall. Korets idiomatiske setninger hvisker ut de porøse grensene rundt dagens dominerende språklige og visuelle uttrykk. Mettede utsagn – som grubler over sirkler av nedgang og vekst; kroppens mikrobiom, bakterieflora og parasitter – møter blant annet videooptak av en slange som langsomt sluker en mus og blåmalte håndflater som tar bregner fra hverandre, blad for blad.

I et annet utsnitt skrapes lysende røde fingre bort mose fra en stein, som om de graver seg gjennom naturens overflate, som en okkupant som hugger i vei. Samtidig kan man høre skrapelyder i utstillingsrommet – som kløende lyder fra dypet – fra flere større beholdere i keramikk, kalt *Ooooo*. Lydsporet harmoniserer med en serie hull, med tittelen *Pest*, som graver seg inn i institusjonens gulv og vegger. Som en parasitt spiser kunstneren seg inn i visningsrommets kropp, med insisterende, nesten voldelige gester. Som et ekko av futuristiske ideer om at ødeleggelse og destruksjon er en del av enhver fornyelse minner hun oss på hvordan økologiske sykluser som smelting, oppløsning eller tap er en del av (all) skapelse. De som okkuperer kroppen og utstillingsrommene er iboende enheter. De peker på hvordan vi alle er både barbarer og okkuperte beholdere; vi er aktive aggressorer, men også alltid kroppslige hjem for andre organismer. Ingen grenser er statiske – verken de institusjonelle, nasjonale eller naturlige (og dermed kroppslige) – de blir snarere stadig reforhandlet, naturligvis!

K

Eli Maria Lundgaards (f. 1989, Trondheim) arbeider har nylig blitt vist ved utstillingen til Future Generation Art Prize ved Pinchuk Art Centre i Kiev og i Venezia (begge i 2019); Moscow International Biennale for Young Artists (2016 og 2018); og programmet ombord på The Antarctic Biennale (2017). Nylige utstillinger inkluderer duo-presentasjonen *The Skin is a Layer Which You Can Peel Off* ved Babel visningsrom for kunst, Trondheim (2018). Lundgaard bor og arbeider for tiden i Malmö. Hun er utdannet fra Kunsthøgskolen i Malmö og har en bachelorgrad fra Kunst- og designhøgskolen i Bergen.

Eli Maria Lundgaard (b. 1989, Trondheim) has recently exhibited at the Future Generation Art Prize exhibition at Pinchuk Art Centre in Kiev and in Venice (both 2019); the Moscow International Biennale for Young Art (2016 and 2018); and the onboard program at the Antarctic Biennale (2017) and participated in the duo show *The Skin is a Layer Which You Can Peel Off* at BABEL Visningsrom for Kunst, Trondheim (2018). Lundgaard currently lives and works in Malmö. She is a graduate of the Malmö Art Academy and holds a BFA from Bergen Academy of Art and Design.

Utstillingen er støttet av Kulturrådet og Konstnærnsämnden. / The exhibition is made possible with kind support from Arts Council Norway and the Swedish Arts Grants Committee.

KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

KONSTNÄRSNÄMNDEN

S

ELI MARIA LUNDGAARD

A HOME FOR OCCUPANTS

June – August 2020

Pivoting motives of invasive species and barbarism, animism and amoebae, throughout recent years Norwegian, Malmö-based artist Eli Maria Lundgaard (b. 1989, Trondheim) has developed an eerie, cinematic language using simple, deep-hued close-ups of nature in Scandinavia combined with performing hands and a punctuated narration voiced in a soft alto.

For her solo show at UKS, Lundgaard turns the institution's storefront windows into a shiny and mirrored surface with eye-shaped peep holes, inviting rays of light and occasional goggling by passersby to penetrate the reflexive veneer, into her exhibition—or, in more metaphorical terms, inviting “outsiders” to cut through their self-observation in the storefront mirrors (the title of which is «I»s) to instead enter and occupy Lundgaard's odd, unknown “inside” landscape. If “seeing is believing” then Lundgaard questions what you see, and the limitations and constructions thereof. From inside the exhibition you can easily look out. The mirrored surface is a spyglass, allowing any visitor (intruder, barbarian, or stranger having newly entered the show) to observe the exterior; meanwhile outsiders can only peek in.

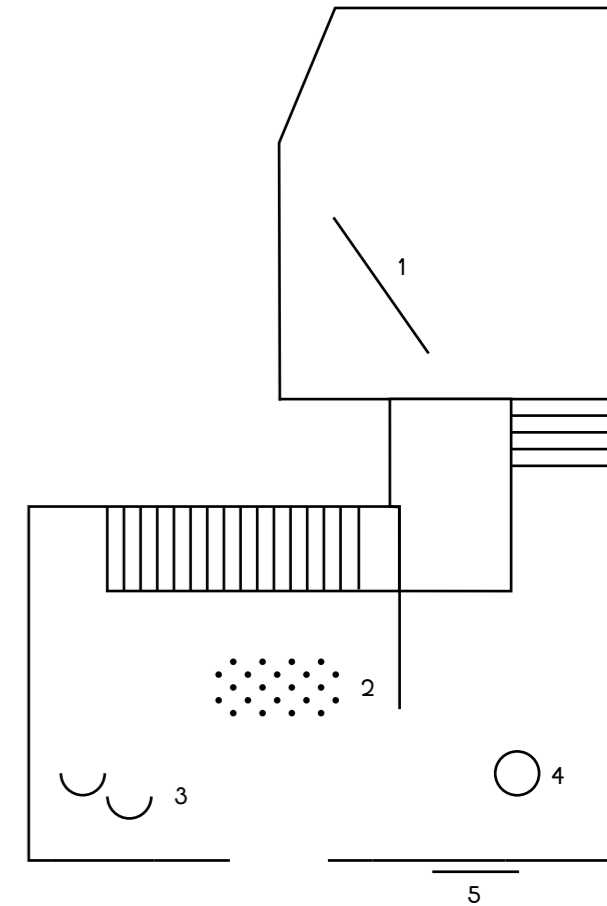
This seems to be a core issue at stake here: Lundgaard's surfaces are permeable, changeable. Vessels—whether the institutional surface or the surface of the body—are not the hard-lined entities they, at first, might seem. No, vessels are transient, changing, phony. As a cluster of voices evokes in her new filmic piece for UKS, “Det handler like mye om å bli noe annet som om det å allerede være noe” (As much as it is about already being something, it is about becoming something else).

Inside UKS, populating the entire venue, around 1000 tiny ceramic pieces crawl across the dimmed spaces. Some glazed, some matte black, the tiny clods are homespun, carrying the rough imprint of the artist's fingers, as if constructing their own, odd alphabet—a physical sign language or a system of corporeal codes. Entitled *Pssst*, this bodily imprinted “ABC”—looking like a child's test-run of how to hold clay in different ways—constructs clusters on the floor. As a swarm of amoebae, they form larger sculptural bodies. Indeterminable in their shapes—when do they begin or end?—the organisms seem to ask whether they are one or many. Are these little elements creating a bigger whole, such as letters create an alphabet or a sentence, or is each tiny shape its “own” body or sculpture? In American eco-scientist and feminist Karen Barad's recent thinking, she looks at social amoebae, pointing at how tiny amoeba-entities are simultaneously part of a bigger whole. They are, in fact, both a larger body and singular, queering, as she says, “the nature of identity, calling into question the individual/group binary.” This might be exactly what Lundgaard is getting at—neither the sculpture nor the human body, or even the letter in an alphabet, is ever alone. It is both singular and plural, it is leaking and permeable, always connected to its surroundings. As another line in her video goes: “Det lekker stadig noe ut av kroppen” (It keeps leaking out of the body). In her world, borders are not fixed. Everything is leaking.

The clusters of migrating ceramic entities surround a new video by Lundgaard that gives its name to the exhibition: *A Home for Occupants*. With a soundtrack that loops a humming chorus of

thoughts on the body and its inherent state of transformation and decay, the film's idiomatic words lap at the porous outlines of dominant verbal and visual language. Slippery, saturated sentences ponder circles of decline and growth: human microbiota, germs, and parasites. We see a snake slowly devouring a mouse or palms, painted blue, taking fern leaves apart, piece by piece.

In another frame, glowingly red-painted fingers scratch away moss from a stone, as if digging through the borders of nature, an occupant carving its way. Along these lines, a series of larger stoneware vessels, called *Ooooo*, expel sounds of scratching into the exhibition space, flowing itchy noises from their depths. The soundtrack harmonizes with a set of holes—titled *Pest*—which penetrate the institutional floor and walls. With insistent, almost violent gestures, as a parasite the artist eats her way into the flesh of the exhibition spaces. Reverberating futurist statements that herald deterioration or destruction as part of any renewal, Lundgaard reminds us how ecological cycles of melting, dissolving, or loss are part of (any) creation. The occupants—of the body and of the exhibition spaces—are inherent, pointing at how we are all barbarians and occupied alike; aggressors but also always already bodily homes for other organisms. Neither institutional, national, nor natural (bodily) borders are static, but rather, they are being constantly renegotiated, naturally.

- 1 *A Home for Occupants*
Video, 17:23 min, loop
- 2 *Pssst*
Ceramic/Keramikk
- 3 *Pest*
Carved holes, charcoal/Utskârne hull, kull
- 4 *Ooooo*
Ceramic, sound/Keramikk, lyd
- 5 «I»s
Window foil with holes/Vindusfolie med hull

